

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4545/04
08.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Јеленом Тишма-Јовановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, кога заступа адвокат, против решења Министарства финансија Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове број 463-02-00086/2004-07 од 27.9.2004. године, у предмету грађевинском, у нејавној седници већа одржаној дана 8.2.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Општинске управе за имовинско-правне послове општине Лесковац број 463-59/04-08 од 12.3.2004. године којим је одбијен као неоснован захтев тужиоца да му се утврди право коришћења на катастарској парцели број 1960/94 КО Лесковац у површини од 220м².

Тужилац у благовремено поднетој тужби оспорава законитост решења туженог органа и свих законом прописаних разлога. Сматра да су и првостепени и другостепени орган погрешно нашли да он не испуњава услове из члана 84. Закона о планирању и изградњи за утврђивање права коришћења на парцели која је у питању, као и да управни органи погрешно тумаче чланове 86. и чланове 87. истог Закона којима је дато право органима управе да пониште правоснажно решење о додели земљишта за изградњу односно да донесу решења о престанку права коришћења што је требало у овом случају учинити. Стога предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу, остајући у свему при наводима из оспореног решења, предложио је да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужби у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, Врховни суд Србије је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета произлази да је тужилац дана 1.3.2004. године поднео захтев Општинској управи за имовинско-правне послове општине Лесковац за утврђивање права коришћења на катастарској парцели број 1960/94 КО Лесковац зато што је ту парцелу продао и жели да је пренесе на купца. Уз захтев приложио је копију плана Републичког геодетског завода од 25.2.2002. године, решење Друштвеног фонда за грађевинско земљиште општине Лесковац број 2623/90 од 13.2.1991. године којим му је додељено ово земљиште уз накнаду ради изградње породичне стамбене зграде и копију решења Одељења за комунално-стамбене, грађевинске и инспекције послове општине Лесковац број 351-21/94-02 од 15.2.1994. године, а којим је одобрена тужиоцу изградња стамбене зграде на катастарској парцели број 1960/94 КО Лесковац са напоменом да то решење престаје да важи ако тужилац као инвеститор не отпочне са радњом објекта у року од годину дана од дана коначности тог решења. Првостепени орган одбио је захтев тужиоца да му се утврди право коришћења на тој парцели из разлога што је нашао да нису испуњени услови из члана 84. Закона о планирању и изградњи, а и позивајући се на одредбу члана 86. истог Закона којом је предвиђено да престаје право коришћења грађевинског земљишта лицу које у року од годину дана од дана ступања на снагу тог закона није започело и у даљем року од годину дана није извршило изградњу објекта.

Правилно је према налажењу Врховног суда Србије оспореним решењем другостепени орган одбио жалбу тужиоца изјављену на првостепено решење са образложењем да је тужиоцу парцела број 1960/94 КО Лесковац додељена по основу конкурса решењем на коришћење почетком 1991. године, а ради изградње породичне стамбене зграде који је тужилац био у обавези да изгради у року од две године од дана правоснажности тог решења. С обзиром да тужилац није изградио предвиђени објекат у року прописаном решењем, та парцела у смислу одредби Закона о планирању и изградњи сматра се неизграђеним грађевинским земљиштем. Како тужилац није ранији сопственик, нити законски наследник ранијег сопственика, нити лице на које је ранији сопственик пренео право коришћења у складу са законом, предвиђено је другостепеним органом да тужбу уважи и оспорено решење поништи.

складу са законом, правилно је другостепени орган закључио да нису испуњени услови из члана 04. Закона о планирању и изградњи за утврђивање права коришћења на неизграђеном осталом градском грађевинском земљишту у корист тужиоца.

Из чињенице да тужилац поседује правоснажно решење општине Лесковац из 1994. године о одобравању изградње на парцели на којој је као корисник уписано друго лице, проистиче да је у питању имовинско-правни спор чија заштита може да се остварује код суда опште надлежности.

Због изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима одбио тужбу као неосновану.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 8.2.1996. године, У.бр. 4545/04

Председник већа-судија

Љубодраг Пљакић, с.р.

Записничар

Јелена Тишма-Јовановић, с.р.

За тачност отправка Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ